

Ionel Coman - Am îndrăgit munții, 1963

Apoi, ne-am cățărât pe umărul ales ca loc de plecare în traseu.

Creasta pornită din imediata apropiere, pînă la Vîrfurile Colțului, reprezintă linia generală de ascensiune. Prima lungime de patruzeci metri coardă se abate în stînga muchiei, peste un umăr ierbos (1); a doua lungime intră printr-un horn scurt, orientîndu-ne în traversare peste creastă (2); a treia ne apropie de asigurarea pitonului zdravăn bătut, la intrarea hornului larg, vizibil din depărtare (3). În felul acesta am intrat în inima peretelui care se ridică pe încă o sută treizeci de metri diferență de nivel.

Sperînd să găsim o porțiță de trecere peste zidul surplombat care adăpostește jgheabul stîncos, ne cățărăm tot mai sus pe sub el și intrăm fără să vrem într-o grotă. Surpriză! Lumina străbate printr-o fereastră ovală, înaltă, deschisă înapoi către horn. Asigurat în coardă, capul echipei iese prin această fereastră, coboară în gol cam doi metri, apoi ajunge cu mîna pe fața netedă a peretelui, în cel mai dificil punct al traseului (4).

El rezolvă „cheia” ascensiunii cu ajutorul a trei pitoane și scărițe de picior, făcînd imediat regruparea pentru a preveni frecarea exagerată a frînghiilor.

Stîncă lipsită de vegetație începe să devină foarte fărîmicioasă. Față de pericolul accentuat al căderilor de pietre, cățărătorul abandonează la primul loc îngust hornul pe care pornise în ramonaj, bate două pitoane și se refugiază în alt horn paralel. Cei patruzecide metri se desfășoară astfel încet, pentru a lua sfîrșit pe o treaptă izolată în mijlocul zidului alb și neted. Drumul pare din nou că se închide, însă o scurtă traversare la stînga ne scoate din încurcătură.

Pe vîrfurile degetelor, cu mișcări atente și furișate, prindem o crestuliță foarte înclinată la început, apropiindu-ne treptat de zona superioară, ceva mai ușoară a peretelui. Lăsăm un piton în următorul horn, apoi deviem către dreapta, spre locul vizibil de regrupare. Ultimul asalt măsoară șaiszeci de metri.

Am trecut printr-un horn scurt, bătînd ultimul piton de asigurare. Simțeam că se apropie sfîrșitul eforturilor și dezlegarea ghicitorii traseului care încheia atît de frumos anul de drumetie. Pentru cei care vor veni mai tîrziu pe drumul nostru, ultimul dintre noi îngrijea să curețe terenul de bolovanii instabili. Peste spinarea stîncii cu dărîmături, gata să se prăbușească la prima atingere, am aflat vîrfurile înalte și foarte subțiri, elegant clădite din două lespezi. De amîndouă părțile se adîncesc golurile văilor. O creastă lungă, despicate în „jandarmi” mărunți, se înfundă împreună cu vîlcelele alăturate sub pereții brăzdați de crăpături surplombate. Dunga argintie a crestei principale încununează abruptul necălcat de oameni, ici-colo pătat cu verdele palid al brîneagurilor și pîlcurilor întunecate de jnepeni.

Se făcuse tîrziu după-amiază, încetase orice adiere, peste văi plutea pîcla nopților friguroase, iar Munții Făgăraș cu tîmplele încărunțite vesteau de departe apropiatul sfîrșit al toamnei. Numai pe coclaurile noastre, soarele încă lumina blînd, printre bancuri fotogenice de norișori subțiri, aidoma unui pavaj ceresc de lespezi regulate.

Am gustat în tihnă minutele popasului de vîrf, am făcut fotografii, apoi am bătut pitonul de rapel. Către stînga, sub creasta sfișiată, pereții înconjură o căldare pietroasă, din care pornește firul vîlcelului cu grohotiș, conducîndu-ne înapoi pe umărul ierbos de la baza traseului.

